

BU AVRUPALILAR SALAK MI?

Jeopolitik Dergisi, Ekim 2006

Yıldırım Koç¹

Başbakan Sayın R.T. Erdoğan, Avrupa Birliği'nin Kıbrıs konusundaki politikasını eleştirirken, Avrupa Birliği'nin "800 binlik Kıbrıs Rumları" ile 72 milyonluk Türkiye arasında bir tercih yapmasını istedi. Gerçekten, birçok kişi de, bu akıllı Rumların salak Avrupalıları aldatarak, Türklerin haklı olduğu bir konuda Avrupa'nın Rumların yanında yer almasını sağladığını düşünmektedir.

Avrupa Birliği, Türkiye'nin sözde Ermeni soykırımını kabul etmesini istemektedir. Birçok kişiye ve hatta "AB uzmanı"na bakarsanız, Ermenistan'ın ve Ermeni diasporasının Avrupa Birliği üzerindeki etkisini kırmak için çeşitli çalışmalar yapmak gerekmektedir. Bu yaklaşımı benimseyen bir kişiye göre de, akıllı ve zengin Ermeniler, salak Avrupalıları aldatmaktadır.

Bu söylemi, Fener Rum Patrikhanesi ile ilgili olarak da yinelemek mümkündür. Avrupa Parlamentosu Dışişleri Komisyonu'nda 4 Eylül 2006 tarihinde kabul edilen karar taslağında bu konu açıkça ele alınmaktadır. Yüzeysel biçimde değerlendirildiğinde, Müslümanlara karşı Katolik ve Protestanlar, Ortodoks kilisesinin yanında yer almaktadır. Ortada bir din kavgası söz konusudur. Salak Avrupalılar da bu din kavgasına alet olmaktadır.

Avrupa Parlamentosu Dışişleri Komisyonu'nda 4 Eylül 2006 tarihinde kabul edilen karar taslağında yer alan ve AB'ye karşı zaten tavır içinde olanların ötesinde AB'cileri bile isyan ettiren taleplerin her biri için bu nitelikte değerlendirmeler yapılabilir ve ne yazık ki yapılmaktadır.

Halbuki Avrupa Birliği'nin tüm taleplerinin arkasında Avrupa Birliği emperyalizminin kendi çıkar hesapları yatmaktadır.

Bu ve benzeri yüzeysel yaklaşımların temel yanlışı, Türkiye'nin katılım görüşmeleri yaptığı Avrupa Birliği'nin bir emperyalist merkez olduğu gerçeğini göz ardı etmesidir.

Bunun birkaç nedeni vardır.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin birçok unsuru, Soğuk Savaş döneminde (ABD'nin yanı sıra) Avrupa ülkelerini Sovyetler Birliği'ne karşı bir dayanak olarak gördü. Ayrıca, 1960'lı yıllarda Türkiye – ABD ilişkilerinde gerginlik yaşandığında, Türkiye'nin açılımı Avrupa doğrultusunda oldu. Muhafazakar kesimler de Sovyet tehdidi algılamalarında Avrupa ile iyi ilişkileri bir güvence olarak gördüler. Devlet içindeki bu unsurlar ve bazı muhafazakar kesimler, Sovyet sisteminin çökmesi sonrasında ortaya çıkan yeni koşullarda Avrupa Birliği'nin emperyalist bir güç olduğunu ve temel amaçlarından birinin de Türkiye'nin parçalanması olduğunu kavramakta zorluk çekmektedir.

Türkiye'de sosyal demokratların büyük bölümü, yıllarca, Avrupa'yı çağdaşlaşmanın hedefi ve güvencesi olarak değerlendirmiştir.

Türkiye'de sosyalist ve komünist çevrelerin büyük bölümü 12 Eylül öncesinde Avrupa ülkelerini emperyalist olmakla suçlardı. Ancak 12 Eylül sonrasında Türkiye'deki baskılardan kaçan birçok kişi Avrupa'ya sığındı. Avrupa ülkeleri ise, başka nedenlerle Türkiye'ye yönelik politikalarını değiştirirken, Türkiye'deki anti-demokratik baskıları gerekçe olarak gösterdiler. Bu da Türkiye'de Avrupa'nın ülkemizde demokratikleşme istediği yolunda izlenimler yarattı.

¹ Türkiye YOL-İŞ Sendikası Eğitim Dairesi Başkanı ve ODTÜ İktisat Bölümü Ek Zamanlı Öğretim Görevlisi

Birçok sosyalist ve komünist, geçmişte emperyalist olmakla suçladığı Avrupa ülkelerine yakınlık duymaya başladı.

Yıllardır ülkemizdeki sorunlar arttıkça insanlarımızın giderek artan bir bölümü, sorunların çözüm yeri olarak Avrupa Birliği'ni gördü ve Avrupa Birliği'nin Türkiye'den taleplerini büyük ölçüde kabullendi.

Ancak özellikle 1 Ocak 1996 tarihinde Avrupa Birliği ile gümrük birliğine girildikten sonra, Avrupa Birliği'nin Türkiye'ye ilişkin politikaları ve Türkiye'den talepleri daha dikkatle incelenmeye başlandı.

Günümüzde sorunların çözümü konusunda umutlarını Avrupa Birliği'ne bağlamış insan sayısı giderek azalmaktadır. Ayrıca, Türkiye'deki sorunların sorumlusu olarak Avrupa Birliği emperyalizmini suçlayanların sayısı da hızla artmaktadır.

İçinde bulunduğumuz aşamada önemli bir görev söz konudur.

Avrupa Parlamentosu Dışilişkiler Komisyonu'nun 4 Eylül 2006 tarihli kararı, Avrupa Birliği'nin gerçek niyetleri konusunda yıllardır vatanseverlerce dile getirilen gerçeklerin doğruluğunu bir kez daha kanıtlamaktadır. Halkımızın büyük bölümü, AB'ye artık sıcak bakmamaktadır.

Günümüzün öncelikli görevi, bu hayalkırıklığını, AB emperyalizmi karşıtlığına dönüştürmek ve vatanseverler cephesini güçlendirmektir. Diğer bir deyişle, Türkiye'de bugünkü sorunların önde gelen sorumlusunun emperyalizm olduğu, emperyalizme karşı açık tavır alınmadan sorunlarımızın çözümünün mümkün olmadığı tekrar tekrar anlatılmalıdır.

Bu açıdan şartlar da uygundur.

Sovyet sistemi çökmüştür. Türkiye'ye Rusya'dan gelecek bir tehlike yoktur. Tam tersine, Türkiye'nin komşularıyla ilişkilerinin her açıdan geliştirilmesi öncelikli amaçtır. Bu koşullarda, Soğuk Savaş döneminde anti-komünist mücadelede ABD politikaları ile uyumlu politikalar izleyen ülkücü hareketin bugün öncelikli düşmanı emperyalizmdir. Gerek ABD, gerek AB emperyalizminin Türkiye'yi parçalamaya yönelik çabaları ülkücülerin tepkisini çekmektedir.

Sovyet sistemi çökünce, İslamcıların mücadelesinde de saflar değişmiştir. Geçmişte dini inancı olmayan komünistlere karşı Hıristiyanlarla bile işbirliğini savunan İslamcı çevrelerin büyük bölümü, 1979 İran Devrimi, 1982 Sabra ve Şatilla katliamları ve Sovyet sisteminin 1991 yılında çöküşünün ardından politikalarını gözden geçirmişlerdir. Bir dönem anti-komünist mücadelede ABD yandaşlığına ve anti-emperyalistlere düşmanlığa savrulan İslamcılar, ABD ve AB emperyalizmine karşı tavır almaya başlamışlardır. Bunlar içinde küçük bir "ılımlı İslamcı" grup ise hızla taban kaybetmektedir.

Sosyalist ve komünistler arasında ABD hiçbir zaman sempatiyle karşılanmadı. Avrupa Birliği'ne sempatiyle bakanlar ise, Avrupa Birliği'nin bir uluslararası örgüt değil, yeni bir emperyalist güç odağı olduğunu yaşadıkları somut olaylarla öğrendikçe ve AB'nin doğrudan ve/veya IMF ve Dünya Bankası üzerindeki etkisi yoluyla dolaylı biçimde gündeme getirdiği isteklerin haksızlığını gördükçe, AB'ye karşı tavırlarını değiştirmeye başlamıştır.

Bu kesimlerin Avrupa Birliği konularındaki politikaları köklü bir değişime uğradıkça, halkın diğer kesimleri de bu süreçten etkilenmektedir.

Bugün tartışılması gereken nokta, Avrupa Birliği'nin Türkiye'yi kabul edip etmeyeceği değildir. Etmeyeceği artık bilinmektedir.

Bugün tartışılması gereken nokta, Avrupa Birliği'nin Türkiye'yi parçalamak isteğinin olup olmadığı da değildir. AB emperyalizmi, gücü yeterse, Türkiye'yi parçalamak ve bir bölümünü kendisine katmak, diğer topraklarda başka kukla devletçikler kurma çabası içindedir.

Bugün tartışılması gereken nokta, AB emperyalistlerine ve ülkemizdeki işbirlikçilerine karşı ne yapılması gerektiğidir.

Hükümetin Avrupa Birliği'ne "emperyalist" diyerek ona karşı düşmanca tavır içine girmesi ne mümkündür, ne de doğrudur. Hükümet, bağımsızlıkçı ve onurlu bir dış politika izleyerek, AB'nin emperyalist amaçlarını etkisiz kılabilir.

Diğer taraftan, Avrupa Birliği'nin Türkiye'deki istihbarat ve yönlendirme kanallarını mümkün olduğunca tıkamak gerekmektedir.

Türkiye'de çok sayıda Alman, Fransız, İtalyan, İsveç, v.b. ajanı cirit atmaktadır. Bunlarla uğraşmak güvenlik güçlerimizin sorumluluğu altındadır.

Diğer taraftan, Avrupa Komisyonu büyük miktarlarda kaynak ayırarak, Türkiye'de bazı kişilere ve örgütlere araştırmalar yaptırmakta, onlarla ortak projeler uygulamaktadır. Bu yolla hem istihbarat toplanmakta, hem de bu projeler aracılığıyla Avrupa Birliği ile maddi çıkar ilişkisi içine giren kişilerin ve örgütlerin tavırları değiştirilmektedir. Günümüzde Avrupa Birliği emperyalizminin savunuculuğunu yapanlar öncelikle Avrupalılar değil, onların Türkiye'deki işbirlikçileridir.

Avrupa Birliği'nin hükümeti niteliğindeki Avrupa Komisyonu ile projeler aracılığıyla maddi çıkar ilişkisi içinde olan kişi ve örgütlerin isimlerinin çeşitli kanallardan açıklanması ve bu kişilerin ve örgütlerin her kesim tarafından uyarılması, bu yanlışlığın düzeltilmesinde etkili olacaktır. Bu ilişkiler içine girenlerin önemli bir bölümü ilişkinin niteliğini ve yol açabileceği sonuçları değerlendirmeden adım atmışlardır. Bu kişi ve örgütlerin uyarılarak ulusalcı bir tavra çekilmesi, onların düşman kabul edilmesinden daha doğru olacaktır. Diğer taraftan, bilinçli bir biçimde işbirlikçilik yapanlara karşı da hoşgörüsüz davranılmalıdır.

Avrupa Parlamentosu Dışilişkiler Komisyonu'nun 4 Eylül 2006 karar tasarısına karşı alınacak en doğru tavır, bu kararı alanların emperyalist politikalarının teşhiridir. Tabii ki gerçekdışı iddialar ve haksız taleplerin her biri konusunda çalışma yapılmalı ve gereken cevap verilmelidir. Ancak tepki bununla sınırlı kalmamalı, bu taleplerin her birinin arkasındaki emperyalist niyet teşhir edilmeli, Avrupa Birliği'nin Türkiye'ye yönelik düşmanlıkları açıkça tartışılmalıdır. Bu konuda en büyük görev de tek tek kişilere ve demokratik kitle örgütlerine düşmektedir.

Tarihin en büyük sömürgeci güçleri, İngiltere, Fransa, Hollanda, Belçika, Almanya, Portekiz, İspanya'dır. Bu deneyimli sömürgeciler salak değildir. Basit gibi gözükse taleplerin arkasında çağdaş emperyalist emeller yatmaktadır. Amaç, Türkiye'nin parçalanmasıdır. Avrupa Parlamentosu Dışilişkiler Komisyonu'nun karar tasarısına verilecek en iyi yanıt, Türkiye Cumhuriyeti'nin bütünlüğü ve bağımsızlığını savunmak, Türk ulusunun bütünlüğünü korumak, emperyalist Avrupa Birliği'nin politikalarını teşhir etmek ve ülkemizdeki işbirlikçilerinin etkisini kırmaya çalışmaktır. Bu da yapılmaktadır ve yapılacaktır.